

Un pa a l'ull

written by Pere Grau i Rovira | 19 de setembre de 2023

Quan una persona no veu o no vol veure una cosa que és més clara que l'aigua, diem que té un pa a l'ull. I aquests dies hem pogut comprovar que hi ha una colla de gent que té davant dels ulls uns pans com rodes de carro. I el que més meravella, és que sigui gent que normalment té una gran capacitat de judici. I aquí em refereixo concretament a un reguitzell de periodistes de casa nostra, dels que estem acostumats a una sensatesa que en aquest cas malauradament els ha fallat.

Em refereixo a tots els que escriuen aquests darrers dies, que el president Puigdemont ha fet una reculada i que ara ja no posa el dret d'autodeterminació i el referéndum acordat com a condicions indiispensables per donar els vots de Junts a Pedro Sánchez. Per dir una cosa tan rotundament falsa, cal haver llegit la declaració del President amb moltes presses i sense aturar-se a estudiar-la prou. I tant temps tampoc no calia, perquè el que va dir Puigdemont era molt clar i concret. Dies abans havia precisat que, a part de l'amnistia, sense reconeixement del dret dels catalans a l'autodeterminació, cap vot per Sánchez. Va dir ara el contrari? És clar que no. Perquè no va parlar de condicions per investir Sánchez, sinó de condicions per què tingués sentit començar unes negociacions. I val la pena de fer memòria als desmemoriats amb un parell de citacions, i perdoneu la seva llargada.

En aquestes condicions (molt ben estudiades, com han remarcat els que se les han llegit bé), a part del "mecanisme de mediació i de verificació", que ja de per sí és un entrebanc gros pels de Madrid, hi ha ben clara la condició de "fixar com a únics límits els definits pels acords i tractats internacionals que fan referència a drets humans (individuals i col·lectius i a llibertats fonamentals"

Amb això l'obstacle de la interpretació deformada de la

constitució espanyola, quedaria apartat del camí i donaria més força a la condició de l'autodeterminació i del referèndum, que és llavors i només llavors, quan té sentit de presentar-la. I recordem que assessors jurídics de l'ONU han deixat clar ja fa temps, que aquests tractats acceptats i signats per Espanya, autoritzen la celebració d'un referèndum d'autodeterminació a Catalunya.

I més endavant, després d'enumerar tots els problemes financers i de competències sense resoldre, concreta: "Per tant que ningú no s'enganyi: amb això -tampoc amb l'amnistia- no es resoldrà el problema de fons (...) Allò determinant és el reconeixement nacional de Catalunya, i per tant del seu dret a l'autodeterminació. (...) I només un referèndum acordat amb l'estat espanyol; podria substituir el mandat de l'1 d'Octubre, tal com hem recalcat des de fa anys. No existeixen impediments constitucionals per organitzar i celebrar aquest referèndum; només cal recordar l'article 92 de la constitució. El que hi ha és la manca de voluntat política per assumir-ho, perquè si es vol, es pot".

I paro aquí perquè em sembla que ja és prou, per poder preguntar a tots els "pa-a-l'ullistes", d'on coi han tret això de la reculada. Caròles Puigdemont, ja se n'ha hagut de sentir de tots colors, i trobo que no correspon precisament a gent responsable del nostre país, de fer-li encara més feixuc aquest pes de la responsabilitat que ha caigut al damunt de les seves espatlles, que segurament no hauria pogut suposar-se mai que esdevindria tan enorme quan va acceptar de succeir a Artur Mas, i que porta amb tanta enrteresa.

A veure si tothom posa el pa allà on li correspon: a la post i no davant dels ulls.